

Un petic de pânză cenușie

Tânărul pictor examinează încă o dată tabloul la care lucrase deja săptămâni la rând. Constată că trebuie să mai finiseze. Tema măreață a tabloului său era „Întoarcerea fiului risipitor”.

Acum era aproape gata. Aproape? Da! La drept vorbind, mai era doar o pată relativ mică, ce arăta culoarea pânzei originale. Aproape gata? Nu, de fapt nu! Partea cea mai importantă sau mai bine zis cel mai important lucru lipsea încă: el, fiul risipitor. În rest, totul era gata și foarte reușit: minunata casă părintească, cu toate ornamentele ei; pe lângă casă, robi veseli care lucrau la îngrijirea animalelor care zburdau; lanuri de grâu și flori pe marginea drumului; mai încolo, în planul din spate, munți împăduriți, iar deasupra, albastrul luminos al cerului. Și totuși dominantă era statura tatălui, pe fața căruia radia o bunătate de nedescris, dar ale cărei trăsături reflectau o îngrijorare. Cu privirea în zare, scruta văzduhul așteptând pe cineva. Și dintr-o dată, îl zări! Acest cineva trebuia să fie redat pe locul cenușiu, liber. Acolo își avea locul fiul risipitor, care încă nu era pictat. La drept vorbind, de ce nu? Ei bine, pictorul nostru căutase de multă vreme un tânăr care i-ar fi putut fi ca model pentru fiul risipitor. Până acum însă nu găsisese pe cel potrivit. Pictorul avea o imagine foarte precisă despre el.

Într-o zi, pe când străbătea cartierul de mizerie al Londrei, își zări dintr-o dată modelul. Rareori întâlnește o statură omenească mai ruinată: păr răvășit, barbă neîngrijită, murdar, învelit mai mult în zdrențe, tânăr și totuși încovoiat, rezemându-se de un zid. În obrajii lui fini, viciul și patimile săpaseră urme de neșters. O față de om schimonosită până la imposibilitatea de a mai fi recunoscută!

Aproape că nici nu auzi când pictorul i se adresează. Abia când acesta îi întinse o monedă de argint, în ochii lui stinși apăru o licărire. Apoi repede căzu la învoială. Înțelese că a doua zi după-amiază la ora trei trebuia să apară așa cum era la locuința pictorului. Adresa o va găsi pe cartea de vizită. O masă bogată și o plată bună îi erau asigurate. Ca plată anticipată, primi pe loc zece lire, ca să fie sigur.

Ziua trecu repede. În ziua următoare sună punctual la ușa cu adresa. Pictorul deschise în grabă. Pregătise totul. Se bucura că în sfârșit va putea termina tabloul. Dar cine era acesta? Un om străin stătea în fața ușii lui. Necunoscutul dorea să intre. Pictorul îl opri. Tocmai dorea să-i întoarcă spatele străinului, când acesta scoase ceva din buzunar și îi puse în fața ochilor o carte de vizită cu adresa sa, a pictorului. Atunci totul se lămurii. Tânărul, acel chip jalnic pe care îl depistase în cartierul mizeriei, stătea înaintea lui. Însă el fusese la frizer care îl bărbierise, se spălase, se îmbrăcase în haine noi și, așa aranjat, avea o figură ordonată. Ce decepție! Tânărul din cartierul mizeriei ruina totul cu felul lui necugetat. Așa cum arăta, pictorul nu mai avea nevoie de el, nu îl putea folosi ca model. De aceea, necăjit, îi închise ușa în față.

Tabloul a rămas mai departe neterminat. Bucata de pânză cenușie a rămas mai departe cenușie. Locul din fața credinciosului tată a rămas mai departe gol. Și toate acestea numai pentru că „unul”, care trebuia să vină așa cum era, nu a venit. Ba el a venit, ce-i drept, însă nu așa cum s-au înțeles. Așa cum a venit, nu a putut fi acceptat.

Știi că și astăzi mulți oameni fac exact ca și el? Poate că tu însuși te găsești într-o stare ruinată de nemulțumire. Tânjești după o viață curată, fericită. Poate că până acum ai încercat să ieși din situația nefericită într-un mod cu totul greșit. În loc să vii la Isus Hristos, Domnul și Mântuitorul, așa cum ești, și să-I aduci vina ta, amâni mereu în speranța să te faci mai bun. În loc să descoperi totul ca să fii iertat, mai vrei poate să dai dovadă de ceva calități proprii. Ce păcat!

Așa nu merge! Intrarea la Dumnezeu îți rămâne închisă, pentru că înțelegerea dintre Dumnezeu și oameni sună altfel. Fiul lui Dumnezeu a venit să caute și să mântuiască *ce era*

pierdut. De aceea El cheamă pe toți cei trudiți și împovărați să vină la El (Luca 19.10; Matei 11.28). Domnul Isus dorește să îți dăruiască salvare, pace și liniște.

Este așa de ușor să devii un copil fericit al lui Dumnezeu. Poate că locul gol, cenușiu de pe pânza tabloului nostru este încă liber tocmai pentru tine.

Umple-l!

„Așa cum sunt la Tine vin,
Putere n-am, Tu-mi fii sprijin,
Mă spală-n sângele-Ți divin:
O, Mielule, eu vin, eu vin!"